

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **P.T.A.**, narozená dne ...
bytem ...
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 1. 2018, č.j. MV-143947-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyni byla platnost povolení k trvalému pobytu zrušena podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 77 odst. 3 uvedeného zákona byla

stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 1. 11. 2017, č.j. OAM-2411-13/ZR-2017, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19. 1. 2018, č.j. MV-143947-4/SO-2017].

Žalobní body

2. Jelikož se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala s odvolacími námitkami, považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.
3. S odvolací námitkou, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že nepřehlíží k důvodům nepřetržitého pobytu mimo území České republiky, se žalovaná vypořádala tak, že poukázala na jiné části odůvodnění, kde správní orgán prvního stupně hovoří o tom, že žalobkyně neuvedla žádné závažné důvody její nepřítomnosti na území podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Z toho žalovaná usuzuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v tomto směru přezkoumatelné. S tímto závěrem žalované nelze souhlasit. Jestliže na jiných místech odůvodnění správní orgán prvního stupně konstatuje, že žalobkyně žádné závažné důvody k nepřítomnosti na území neuvedla, pak se nejedná o negaci výše uvedeného výroku a nelze z toho usuzovat, že kdyby žalobkyně důvody nepřítomnosti uvedla, tak by k nim v rozporu se svým vlastním vyjádřením přihlédl. Není tedy postaveno najisto, že správní orgán postupoval podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. že se řídil jeho zněním, neboť v odůvodnění odvolání výslovně uvedl, že nepřihlíží k důvodům nepřítomnosti na území, přestože mu to citované ustanovení zákona výslovně ukládá za povinnost. I kdyby se soud ztotožnil s názorem žalované, že jinými vyjádřeními v odůvodnění správní orgán prvního stupně dostatečně osvědčil, že postupoval podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a tím pádem popřel své tvrzení o tom, že se k důvodům nepřítomnosti na území nepřihlíží, nelze odhlédnout od skutečnosti, že v odůvodnění svého rozhodnutí tak uvedl dvě naprosto protichůdné informace, což samo o sobě činí rozhodnutí nesrozumitelným a v důsledku toho nepřezkoumatelným.
4. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřila k námitce přepjatě formalistickému postupu, přestože žalobkyně v odvolání konkrétně uvedla, že postup správního orgánu za přepjatě formalistický považuje, a precizně specifikovala, proč k tomuto závěru dospěla. Žalovaná se však v napadeném rozhodnutí omezila v podstatě na konstatování, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v souladu s textem zákona. To však žalobkyně nezpochybňovala a nezpochybňuje, neboť podstatou přepjatého formalizmu je právě postupování dle textu zákona, její námitka však spočívala v tom, že v jejím konkrétním případě mělo být přihlédnuto ke smyslu a účelu aplikovaného ustanovení zákona, k ústavním a demokratickým principům a k zásadám dobré správy, mezi něž patří i přiměřenost rozhodnutí co do zásahu do práv účastníků řízení a jiných osob a volba takového řešení, které bude odpovídat okolnostem daného případu (§ 2 odst. 4 správního řádu). Postup dle konstantní judikatury Ústavního soudu není a ani nemůže být v rozporu s § 2 odst. 1 správního řádu. Žalobkyně konkrétně namítala, že *nebyla v době zahájení řízení osobou, která by pobytové oprávnění nevyužívala a disponovala jím pouze formálně* (takto ji správní orgán prvního stupně označil ve svém rozhodnutí). *Byla naopak osobou, která na území České republiky dlouhodobě žije, má zde vybudované zázemí a dodržuje zdejší platné zákony. Zahájení správního řízení v této situaci nebylo v souladu s účelem zákona o pobytu cizinců ... Jedná se o rozhodnutí, které bylo vydáno zcela zbytečně, neboť neřeší aktuální situaci ani žádný aktuálně hrozící problém, ale vychází ze skutkových podkladů, které zde byly*

před více než třemi lety. Účastnice má možnost si ve zjednodušeném řízení vyřídit nové pobytové oprávnění, jediným výsledkem tedy je, že účastnice bude nucena opětovně zaplatit správní poplatky. Žalovaná se s těmito námitkami žalobkyně vůbec nijak nevypořádala, čímž založila nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí a rovněž jeho nezákonnost pro rozpor s § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřila práva žalobkyně nabytá v dobré víře a zasáhla do nich více než v nezbytném rozsahu, § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu, § 6 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaná nepostupovala tak, aby žalobkyni nevznikaly zbytečné náklady, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí není řádně odůvodněno, a § 89 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaná nepřezkoumala rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v rozsahu odvolacích námitek.

5. Správní orgány pochybily, když se nepokoušely zjistit skutečnosti ohledně současného života žalobkyně. Toto pochybení je přitom o to flagrantnější, že se jedná o řízení zahájené z moci úřední, správní orgán tak byl vázán povinností zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobkyně. Okolnosti objasňující její současný život by jistě byly okolnostmi ve prospěch žalobkyně, neboť by do řešení případu vnesly optiku toho, zda je přijaté řešení v souladu s veřejným zájmem, zda odpovídá okolnostem daného případu a zda jsou jeho důsledky přiměřené dopadům do soukromého a rodinného života žalobkyně. V tomto případě by nepomohlo, ani kdyby se žalobkyně rozhodla vypovídat při výslechu, který byl nařízen, neboť ten byl, jak správní orgány uvádějí, nařízen toliko ke zjištění, zda existují na straně žalobkyně vážné důvody nepřítomnosti na území a nikoli ke zjištění poměrů jejího současného života. Rozhodnutí je tedy v tomto směru nepřezkoumatelné a nezákonné pro rozpor s § 3 správního řádu.
6. Správní orgány se nevypořádaly s nepřiměřeností zásahu svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně a její rodiny (§ 174a zákona o pobytu cizinců). V souvislosti s tím žalobkyně odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 1 Azs 81/2016, a ze dne 6. 8. 2013, sp. zn. 8 As 68/2012. Rodinná situace žalobkyně a závažnost hrozící újmy byly podrobně popsány v žádosti o přiznání odkladného účinku. Za těchto okolností se napadené rozhodnutí nemůže jevit jako přiměřené, a to jak podle § 174a zákona o pobytu cizinců, tak ani podle § 2 odst. 4 správního řádu a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Zejména není naplněna podmínka pro zásah do soukromého a rodinného života podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, neboť tento zásah rozhodně není nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Rovněž došlo k porušení čl. 3 odst. 1 a čl. 9 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť žalobkyně bude oddělena od svých nezletilých dětí nikoli na základě soudního rozhodnutí, ale správního rozhodnutí, a toto řešení rozhodně není v zájmu nezletilých dětí, který navíc správní orgány ani nezjišťovaly, natož aby ho při své činnosti zohlednily. Žalobkyně je si vědoma toho, že právo na pobyt cizince na území ČR není státem zaručené subjektivní lidské právo, nicméně to neznamená, že jsou anulována její ostatní základní lidská práva.

Vyjádření žalované

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a odmítá námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál.

8. K důvodům nepřetržitého pobytu mimo území České republiky správní organ prvního stupně logicky nemohl přihlídnout, pokud mu je žalobkyně odmítla sdělit s odůvodněním, že by svou výpověď mohla způsobit sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Důvody absence odmítla sdělit i přesto, že uvedla, že jsou jí známy důvody, proč je s ní vedeno správní řízení ve věci zrušení pobytu, což stvrdila svým podpisem. Správní organ prvního stupně tak nemohl přihlídnout k důvodům a mohl pouze konstatovat skutečnost, že žalobkyně pobývala mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců.
9. K námitce přepjatě formalistického postupu žalovaná uvedla, že správní organ prvního stupně zahájil řízení s žalobkyní ve lhůtě 1 měsíce od doby, kdy se o absenci dozvěděl v rámci své úřední činnosti.
10. K aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona o pobytu cizinců správnímu orgánu v tom kterém řízení povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30 nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 11. 2016, sp. zn. 30A 3/2016).

Jednání před soudem

11. Při jednání před soudem dne 16. 1. 2019 zástupce žalobkyně setrval na argumentaci obsažené v žalobě.

Posouzení věci krajským soudem

12. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
13. Žaloba není důvodná.
14. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 4. 5. 2017 si žalobkyně podala žádost o přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidenta v Evropském společenství na území, ke které doložila svůj cestovní doklad. Kontrolou tohoto cestovního dokladu bylo zjištěno, že se žalobkyně zdržovala mimo území České republiky, resp. Evropské unie od 17. 7. 2013 do 1. 12. 2015. Doba nepřítomnosti žalobkyně na území států Evropské unie tak činila 2 roky, 4 měsíce a 13 dní, což výrazně překračuje „dobu delší než 12 měsíců“ stanovenou v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
15. Přípisem ze dne 25. 8. 2017 Ministerstvo vnitra oznámilo žalobkyni zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dne 13. 9. 2017 žalobkyně zmocnila k zastupování ve všech právních věcech advokáta Mgr. Petra Václavka. Při výslechu dne 25. 9. 2017 žalobkyně za přítomnosti svého zástupce odepřela vypovídat. Přípisem ze dne 26. 9. 2017 Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobkyni (jejího zástupce) k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a k uplatnění práva vyjádřit se k nim a dne 4. 10. 2017 se žalobkyně (její zástupce) s podklady pro vydání rozhodnutí seznámila. Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2017, č.j. OAM-2411-13/ZR-2017, Ministerstvo vnitra platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyni zrušilo podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobkyně odvolala (blanketní odvolání bylo správnímu orgánu doručeno dne 8. 11. 2017 a doplnění odvolání dne 21. 11. 2017). Rozhodnutím ze dne 19. 1. 2018, č.j. MV-143947-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobkyně zamítla a odvoláním napadené rozhodnutí

Ministerstva vnitra potvrdila.

16. Podle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců Ministerstvo vnitra zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.
17. Z tohoto ustanovení plyne, že platnost povolení k trvalému pobytu se zruší, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu více než 12 měsíců. Je ovšem pamatováno i na situace, kdy jsou na straně cizince závažné důvody, proč se nemohl vrátit zpět na území států Evropské unie a v případě, že jsou tyto závažné důvody prokázány, správní orgán platnost povolení k trvalému pobytu nezruší. V § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je uveden demonstrativní výčet těchto závažných důvodů.
18. K uvedenému ustanovení došel Nejvyšší správní soud k tomuto názoru: „*Před nepřijatelně tvrdými dopady dané ustanovení cizince chrání prostřednictvím toho, že nepřetržitá nepřítomnost cizince na území členských států Evropské unie delší než 12 měsíců není důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tehdy, je-li nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespadají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem. Použití neurčitého právního pojmu umožňuje flexibilně reagovat na široké spektrum možných situací a jeho prostřednictvím lze zohlednit relevantní okolnosti řešeného případu, které se týkají nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie.*“ (rozsudek ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30).
19. Ustanovení § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců upravuje obligatorní důvody zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu (arg.: „*ministerstvo zruší*“). Postup Ministerstva vnitra spočívající ve zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu cizinci, který pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců a jehož nepřítomnost nebyla odůvodněna závažnými důvody, je tudíž v souladu se zákonem a nikoli přepjatě formalistický.
20. V rozhodnutí ze dne 19. 1. 2018, č.j. MV-143947-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla: „*Další námitka odvolatelky se týkala skutečnosti, že její absence proběhla v období od 17. 7. 2013 do 1. 12. 2015 a řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na území bylo zahájeno až dne 4. 9. 2017. Správní orgán prvního stupně se o absenci odvolatelky na území dozvěděl dne 26. 7. 2017 a po provedení úředních úkonů zahájil s odvolatelkou řízení. Jak je zřejmé z výše citovaného ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neobsahuje znění tohoto ustanovení žádné časové vymezení, kterým by byl správní orgán vázán. To ostatně připouští i odvolatelka v odvolání, kde uvedla: „Účastnice si je vědoma toho, že zákon v souvislosti se zahájením správního řízení dle ust. 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nestanoví žádnou lhůtu, ve které by dané řízení muselo být prekluzivně zahájeno ...“.* Správní orgán prvního stupně tak postupoval v souladu se zákonem o pobytu cizinců a rovněž postupoval v souladu s ustanovením § 2 odst. 1 správního řádu ..., jehož porušení odvolatelka též v obecné rovině namítala. Nebylo prokázáno, že by správní orgán prvního stupně se zahájením řízení dlouhodobě otálel poté, co se o důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu odvolatelky na území

dozvěděl.“.

21. K tomu soud poznamenává, že si lze představit – spíše výjimečnou – situaci, kdy už by uvedené ustanovení nemělo být aplikováno. Ostatně i trestní odpovědnost za většinu trestných činů zaniká uplynutím promlčecí doby (§ 34 a 35 trestního zákoníku). Záležet by tu mělo zejména na délce a důvodu pobytu mimo území států Evropské unie a době, která uplynula od návratu cizince na území České republiky, resp. států Evropské unie. Bylo by tak možno vzít v úvahu jak to, že uplynutím doby se může oslabovat až vytratit veřejný zájem na vyvození důsledků z jednání cizince, tak to, že s odstupem času může být prokazování některých rozhodných skutečností obtížné nebo i neproveditelné. Zároveň tu „promlčecí doba“ nemůže být nikterak krátká, protože pobývání cizinců mimo území států Evropské unie se nesleduje průběžně, ale zjišťuje se až následně, zpravidla v souvislosti s určitými úkony vůči správnímu orgánu.
22. V případě žalobkyně, kdy příslušné řízení bylo zahájeno zhruba rok a devět měsíců (4. 9. 2017) a pravomocně skončeno za necelé dva roky a dva měsíce (23. 1. 2018) od jejího návratu na území České republiky, však o „upuštění“ od zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu nelze uvažovat.
23. Žalovaná se sice s námitkou žalobkyně explicitně nevypořádala, avšak implicitně – a obsahově správně – na ni reagovala. Rozhodnutí žalované tak není ani nepřezkoumatelné, ani rozporné s § 2 odst. 3 a 4, § 6 odst. 2, § 68 odst. 3 a/nebo § 89 odst. 2 správního řádu.
24. Ve výroku I. rozhodnutí ze dne 1. 11. 2017, č.j. OAM-2411-13/ZR-2017, Ministerstvo vnitra uvedlo, že *platnost povolení k trvalému pobytu se dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb. ruší.*
25. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se cituje ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a uvádí, že doba nepřítomnosti účastnice řízení na území států Evropské unie výrazně překračuje dobu stanovenou v § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, že je zde důvod k zahájení správního řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, že v rámci výsledku chtěl správní orgán účastnici řízení dát možnost vyjádřit se k tomuto řízení, zejména zda případně existují závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, které by odůvodňovaly její dlouhodobou nepřítomnost na území států Evropské unie, že účastnice řízení do dne vydání rozhodnutí neuvedla žádné závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, které by odůvodňovaly její dlouhodobou nepřítomnost na území států Evropské unie, že účastnice řízení neuvedla žádné skutečnosti, aby její nepřítomnost na území států Evropské unie mohla být odůvodněna závažnými důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) tohoto zákona, a že na základě výše uvedených skutečností má správní orgán za prokázané, že je zde dán důvod ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) uvedeného zákona, neboť účastník řízení pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců.
26. Toliko na jednom místě odůvodnění předmětného rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo: *„Vzhledem k tomu, že se jedná o řízení vedené podle ust. § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., správní orgán nepřihlíží k důvodům nepřetržitého pobytu mimo území České republiky, ani zda rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť zákon č. 326/1999 Sb. mu to v tomto případě neumožňuje.“.*
27. V rozhodnutí ze dne 19. 1. 2018, č.j. MV-143947-4/SO-2017, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla: *„Komise zastává názor, že z napadeného rozhodnutí*

jednoznačně vyplývá, že správní orgán prvního stupně zrušil povolení odvolatelky k trvalému pobytu na území podle výše citovaného ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, v odůvodnění to řádně odůvodnil. Komise odkazuje na části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy např. na straně 3 uvedl: „*správní orgán v souvislosti s výše uvedeným uvádí, že výsledkem chtěl pouze účastníci řízení umožnit, aby mohla tato v řízení před správním orgánem uvést, zda případně existují závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., které by odůvodňovaly její dlouhodobou nepřítomnost na území států Evropské unie, čehož však účastnice řízení na radu svého zmocněného zástupce nevyužila*“ a dále na téže straně: „*účastnice řízení tak do dne vydání rozhodnutí neuvedla žádné závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., které by odůvodňovaly její dlouhodobou nepřítomnost na území států Evropské unie*“. Na straně 3 rovněž správní orgán prvního stupně uvedl „*účastnice řízení také neuvedla žádné skutečnosti, aby její nepřítomnost na území států Evropské unie mohla být odůvodněna závažnými důvody ve smyslu výše citovaného ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb.*“ (to v souvislosti s tím, že odvolatelka nevyužila svého práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí). Dle názoru Komise je rozhodnutí přezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.“.

28. K tomu soud konstatuje, že formulace „*správní orgán nepřihlíží k důvodům nepřetržitého pobytu mimo území České republiky*“ byla použita v určitém kontextu. Z těchto souvislostí je zřejmé, že správní orgán se nedomnívá, že při aplikaci § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není třeba přihlížet k důvodům nepřetržitého pobytu mimo území České republiky, nýbrž že v případě žalobkyně k důvodům nepřetržitého pobytu mimo území České republiky nepřihlédl, protože žádné takové důvody nebyly žalobkyní tvrzeny (a ani z moci úřední zjištěny). Navzdory poněkud zavádějící dikci tu podle názoru soudu nelze dojít k tomu, že by zde správní orgán prvního stupně aplikoval jiné ustanovení než § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Celá záležitost byla pak dále vysvětlena v rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Vzhledem k uvedenému nemůže soud akceptovat žalobní námitku, že správní orgán prvního stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl dvě naprosto protichůdné informace, což samo o sobě činí rozhodnutí nesrozumitelným a v důsledku toho nepřezkoumatelným.
29. V rozhodnutí ze dne 1. 11. 2017, č.j. OAM-2411-13/ZR-2017, Ministerstvo vnitra uvedlo: „Dne 25.09.2017 se účastnice řízení dostavila k výsledku spolu se soudním tlumočnickem pro jazyk vietnamský a spolu se svým zmocněným zástupcem Po řádném poučení se účastnice řízení vyjádřila, že na základě doporučení svého zmocněného zástupce využívá svého práva uvedeného v poučení a nebude odpovídat na jakoukoliv otázku správního orgánu, a to z důvodu obavy, že svou výpověď může způsobit sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. ... Správní orgán v souvislosti s výše uvedeným uvádí, že výsledkem chtěl pouze účastníci řízení umožnit, aby mohla tato v řízení před správním orgánem uvést, zda případně existují závažné důvody ve smyslu § 77 odst. 1 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., které by odůvodňovaly její dlouhodobou nepřítomnost na území států Evropské unie, čehož však účastnice řízení na radu svého zmocněného zástupce nevyužila.“.
30. Na základě tohoto kontextu (arg.: „*v souvislosti s výše uvedeným*“) je namítanému vyjádření třeba rozumět tak, že správní orgán neusiloval o informace, které by mohly způsobit nebezpečí stíhání pro trestný čin či správní delikt žalobkyni nebo osobě jí blízké, nikoliv tak, že by odmítal informace, které by objasňovaly současný život žalobkyně a které by do řešení případu vnesly v žalobě akcentovanou optiku. I kdyby byl výsledek žalobkyně

koncentrován na důvody jejího pobývání mimo území České republiky, resp. států Evropské unie, je každému ze zkušených zástupců, kteří se věnují záležitostem pobytu cizinců na našem území, bezpochyby známo, že v závěru účastnických výsledků je kladena otevřená otázka toho typu, zda chce účastník řízení uvést něco dalšího nebo svou výpověď nějak doplnit či upřesnit. Okolnosti týkající se současného života žalobkyně mohly být správnímu orgánu předloženy rovněž ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí nebo v jiném podání v nalézacím řízení. Za stanovených podmínek mohly být údaje o současném životě žalobkyně sděleny i v rámci odvolání. V daném případě se však tak nestalo. Z toho, že se skutečnosti, které svědčily ve prospěch žalobkyně, nedostaly do jejich dispozice, proto nelze vinit správní orgány.

31. K přiměřenosti dopadů rozhodnutí soud uvádí, že podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. K tomu soud konstatuje, že pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v § 77 odst. 1 písm. c) povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí zákon o pobytu cizinců nestanovuje.
32. K této otázce se Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č.j. 10 Azs 249/2016-47: *„Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č.j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších).“*.
33. Přímo ve vztahu k aplikovanému ustanovení uvedený závěr potvrdil Nejvyšší správní soud v žalované citovaném rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č.j. 9 Azs 288/2016-30: *„Skutečnost, že zákonodárce do zákona výslovně nezakotvil nutnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nepovažuje Nejvyšší správní soud za náhodnou. Nastavení podmínek pro zrušení trvalého pobytu dle daného ustanovení je totiž takové povahy, že nutně nevyžaduje korektiv v podobě zkoumání přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců. (...) Zcela jistě se mohl zákonodárce rozhodnout do zákona vložit požadavek na zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců do soukromého a rodinného života. K tomuto kroku však u daného ustanovení nepřistoupil. Zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí dle zmíněného ustanovení do soukromého a rodinného není nezbytné ani z hlediska čl. 8 odst. 1 Úmluvy [o ochraně lidských práv a základních svobod].“*.
34. Přiměřenost dopadů žalobou napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince by tak mohla být posuzována jen v případech zvláštního zřetele hodných. Ani v tomto ohledu žalobkyně správnímu orgánu prvního stupně nic nesdělila a v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí uvedla pouze to, že *na území České republiky dlouhodobě žije, má zde vybudované zázemí a dodržuje zdejší platné zákony*. Uvedené tvrzení žalobkyně nijak nekonkretizovala (natož aby je jakkoliv prokázala). Příklad žalobkyně tudíž nezakládá mimořádnou situaci, kdy by se neposouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života dostalo do rozporu s principy materiálního právního státu, zejména do rozporu s principy lidskosti.
35. Jelikož v daném případě bylo užito ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, správní orgány nepochybily, jestliže neposuzovaly přiměřenost dopadů

rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně.

36. Soud tak nesouhlasí ani s tvrzením žalobkyně, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné, protože se žalovaná nesprávně a nedostatečně vypořádala s odvolacími námitkami.

Rozhodnutí soudu

37. Jelikož žaloba nebyla shledána důvodnou, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Náklady řízení

38. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. ledna 2019

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu

